

VÕ HOÀNG

Nhà văn Đông Tiến (1952-1987)

Võ Hoàng là một nhà văn trẻ nổi bật trên bầu trời văn học hải ngoại đầu thập niên 1980. Anh đã cùng Tường Năng Tiến cho ra đời tập truyện Măng Đầu Mùa với dòng văn sáng sủa và hết sức thân mật. Nhà văn Võ Hoàng với cách viết rất thật và rất chân tình chia sẻ với đời đã thể hiện di sản của nền văn hóa Việt Nam Cộng Hòa.

Những sáng tác của nhà văn Võ Hoàng trong một khoảng thời gian rất ngắn ngủi (1979-1984) mang tràn đầy tính chất Nam Bộ, tuy ít nhưng cũng đủ thể hiện một tài năng lớn của văn chương miền Nam.

Vận nước đảo điên, đất trời u ám đã khiến chúng ta mất đi một nhân tài của đất nước. Đứa con của đất trời Kiên Giang in dấu chân của người anh hùng Nguyễn Trung Trực với « Lửa hồng Nhật Tảo oanh thiên địa » đã ra đi quá sớm, khi tuổi đời vừa quá 30 mươi. Đất rừng Hạ Lào đã chôn vùi thân xác người kháng chiến quân Võ Hoàng, nhưng nhà văn Võ Hoàng đã để lại một huyền thoại cho tuổi trẻ mai sau.

Nhà văn Võ Hoàng tên thật là Võ Hoàng Oanh ra đời năm 1952 tại Phú Quốc (Kiên Giang). Là một ngôi sao sáng trên vùng trời Hải ngoại nhưng

anh đã từ bỏ tất cả, danh vọng và tự do mà anh vừa kiếm được để theo bước chân người sinh viên Trần Văn Bá vừa ngã gục vì hai tiếng gọi Quê Hương và Nhân đạo. Anh đã chọn lựa cho mình con đường gian khó vì Quê Hương và Đồng Bào ruột thịt.

Võ Hoàng cùng Tưởng Năng Tiến, Lý Khánh Hồng, Thượng Văn và Lô Tam thành lập tạp chí và xuất bản Nhân Văn (1982). Vào giai đoạn khai sinh của cộng đồng người Việt tại Hải ngoại Nhân Văn đã đóng góp vào kho tàng văn hóa của dân tộc.

Anh đã viết « Trong lòng cách mạng » để ghi lại những điều mắt thấy tai nghe mà anh là một chứng nhân sau ngày đổi đời 30 tháng 4. Là một Hạ sĩ Quan Hải quân của Quân Lực Việt Nam cộng Hòa tham gia phong trào Phục Quốc bị bắt, đi tù, ra tù, đi rải truyền đơn, rồi bị truy lùng phải chạy sang Úc năm 1978.

Qua « Góc bể bên trời » anh kể lại chuyến vượt biên của mình và qua đó nói lên thân phận của dân tộc.

Hai tác phẩm « Măng đầu mùa » và « Đất lạ » viết cùng Tưởng Năng Tiến đã cho chúng ta thấy những trăn trở của anh trong số phận tha hương.

Qua những tác phẩm với bút pháp đối thoại đã cho chúng ta thấy những suy tư của anh chỉ chực trào ra thành cơn Bão lửa. Và sau khi đoàn tụ với gia đình anh đã lao mình vào cơn Bão lửa của những trăn trở thiết tha cho Dân tộc. Gia nhập Mặt trận Quốc Gia Thống Nhất Giải phóng Việt Nam của Phó Đề Đốc Hoàng Cơ minh, anh đã không ngừng lại ở ngòi bút, anh đã biến những ý tưởng thành hiện thực. Dấn thân là con đường anh lựa chọn.

Tháng 5 năm 1984 anh đã đi vào chiến khu và trở thành người Kháng chiến Quân và nhận lãnh trách nhiệm Tổng thư ký Hội Văn Nghệ Sĩ Kháng chiến.

Đầu năm 1985 đồng bào hải ngoại bắt đầu xem được những sáng tác mới của Vũ Hoàng trên báo Kháng chiến. những suy tư chất chứa trong

tâm huyết tràn ra cùng đồng bào ruột thịt. Không chỉ là một nhà văn, Võ Hoàng còn là một nhà thơ, một nhạc sĩ.

« Cách mạng, đường dài,

Người đi như con nước miệt mài.

Đổ mồ hôi thành dòng,

Loang theo dấu chân thành những con đường làm nên chiến thắng,

Ta đi, ta đi, tay giang tay bên trời hừng say gió nắng

Bừng bừng cao ngọn lửa chói lòa,

Thế kỷ này là thế kỷ của chúng ta... »

Một bài hát được truyền đi khắp nơi trong các sinh hoạt của các Thanh niên Việt Nam tại hải ngoại. Còn thơ thì tuôn trào sung mãn, yêu thương nhưng quyết liệt

« Sáng lên đời nhìn mặt trời hồng

Ngắm núi rừng

Mà thẹn với núi sông

Sưởi xa vang vọng bài đồng tiến

Vật nắng vương vương

Lửa rục lòng »...

Tình yêu quê hương bao phủ mọi nẻo đường kháng chiến

« Dong ruổi bước đường

Vươn cao tay theo tầm vóc quê hương

Ngày nắng đêm sương

Cây lá theo đường cũng không biết chùn chân »...

« Triệu người đang mau xông lên kháng chiến

Ngẩng mặt lên quyết không cam gục đầu

Từ mọi miền vai bên vai đi mau

Tay không gươm đao đập đổ cường quyền.

Mọi mọi nơi đều trở thành khu chiến.

Cờ Việt Nam cất cao bay ngợp trời.

Và ngàn lời cho quê hương yêu ơi,

Quê hương Việt Nam tươi mãi ngàn đời"...

Tháng 1 năm 1986, Võ Hoàng trở ra Hải ngoại và xuất hiện trong Đại Hội Trưởng Cơ Sở Tổng Vụ Hải Ngoại của Mặt Trận, anh đã tâm tình cùng những chiến hữu : "Ở trong khu chiến, sống cùng anh em, tôi không thấy những râu rứ trong tâm tư người kháng chiến. Tôi chỉ thấy sự lạc quan tin tưởng. Động lực tranh đấu không phải để giải tỏa một ẩn ức cá nhân mà chỉ vì dân tộc, vì tổ quốc..."

Tôi không phải là một Đảng viên Việt Tân, không hiểu biết nhiều về họ. Chỉ biết đại khái Phó Đề Đốc Hoàng Cơ Minh có nói:

"Đường chúng ta đi chỉ có 2 cái đích. Một là Giải phóng tổ quốc Việt Nam. Hai là được anh dũng hy sinh cho đại cuộc giải phóng tổ quốc Việt Nam"

Tôi tin anh, nhà văn Võ Hoàng và các chiến hữu Đông Tiến của anh đã sống và chết cho 2 mục đích này. Võ Hoàng vừa đoàn tụ với gia đình, vừa có tự do tìm được, có tài năng và tuổi trẻ. Tương lai rực rỡ đang chờ đón anh. Nhưng anh đã từ bỏ tất cả và "tìm đường gai góc mà đi".

Quê hương là tất cả trong anh.

Kho tàng văn hóa dân tộc mất đi một nhân tài nhưng lịch sử đã ghi tên anh cho các thế hệ mai sau.

Nguồn:<https://www.facebook.com/231516883535361/photos/pb.231516883535361.-2207520000.1461190856./299747936712255>

www.vietnamvanhien.org

